

noget at løbe paa, saaledes at det er ensbetydende med, at man i Praksis vil være henvist til at stile imod 15 pCt. som Maksimumsgrænse. Men, sagde det ærede 5te kongevalgte Medlem; naar det i Praksis vil stille sig saa, saa generer man jo egentlig ikke ved at nedskrive Vandprocenten, idet han hævdede, at han for sit Vedkommende nærmest var tilbøjelig til at foretrække dette. Ja, i den Betragtning har det ærede Medlem for saa vidt Ret. Men der er ganske vist ogsaa Plads for den Betragtning, at naar man alligevel i Praksis vil naa de 15 pCt., saa er en saadan Sænkning af Maksimumsgrænsen overflødig. Og saa er der i denne Forbindelse en Betragtning, som jeg tillægger megen Vægt, nemlig den, at hvis vi sænke Vandprocentsgrænsen ned under, hvad den engelske Lovgivning i saa Henseende fastsætter, saa vil det, synes det mig, ingenlunde være urimeligt at tænke sig, at en saadan Bestemmelse kunde give Anledning til, at man i England fulgte vort Eksempel og sænkede Vandprocentsgrænsen. Nu ved jeg meget vel, at det fremholdes, at en saadan Bekymring er unødigt, fordi man i England vanskeligt kan gaa dertil, fordi navnlig Hensynet til det irske Smør skulde vanskeliggøre for ikke at sige umuliggøre en saadan Sænkning af Vandprocentsgrænsen. Jeg tør imidlertid ikke slaa mig til Ro hermed og er dog tilbøjelig til at mene, at hvis de ærede Medlemmer, der gøre sig til Talsmænd for en saadan Sænkning af Vandprocentsgrænsen, fik at se, at Resultatet heraf blev, at Englænderne saa traadte i vort Fodspor og sænkede deres Vandprocentsgrænse, saa vilde de indrømme, at vi havde handlet uklogt ved at gaa ned under, hvad den engelske Lovgivning foreskriver. Vi vilde derved have naaet at paaføre Mejerierne betydelige Vanskeligheder uden i Virkeligheden at naa noget som helst nævneværdigt derved. Man vilde der paadrage sig et Ansvar, synes det mig, og jeg for mit Vedkommende ønsker ikke at delagtiggøres i dette Ansvar. — Maa jeg i øvrigt i denne Forbindelse føje til, at jeg betragter det som aldeles givet, at hvis den engelske Lovgivning skulde foretage en Ændring paa dette Punkt, ville vi meget hurtigt have at følge efter og bringe vor Lovgivning i Overensstemmelse med den engelske paa dette Punkt.

Jeg kommer dernæst til Omtalen af nogle Bestemmelser under den anden Gruppe, altsaa den Gruppe, hvis Foranstaltninger hvile paa et Samarbejde mellem Landbrugsministeren og Mejeribrugets Fællesorganisation. Dette Samarbejde og da navnlig Spørgsmaalet om Betimeligheden af at ind-

føre Mejeribrugets Fællesorganisation som den Instans, hvis Indstilling skal gaa forud for Iværksættelsen af forskellige af disse Foranstaltninger, har jo baade i det andet Ting og ogsaa her i Dag været gjort til Genstand for Prøvelse. Jeg har allerede udtalt mig om dette Forhold, har i al Almindelighed givet min Tilslutning til den paagældende Ordning, den Ordning, der altsaa gaar ud paa at engagere Mejeribruget direkte i Arbejdet for en almindelig Hævning af vort Smørs Kvalitet. Den Ordning, der her tilsigtes, er jo, om jeg forstaaer det ret, obligatorisk Smørbedømmelse knyttet til vejledende faglig, konsultatorisk Støtte, hvor den ifølge Smørbedømmelsens Resultat viser sig at tiltrænges. Obligatorisk Smørbedømmelse — ja, her ere vi jo i Grunden ved Sagens Kærnepunkt og navnlig ved det Punkt, om denne obligatoriske Karakter er tilstrækkelig fremtrædende, naar Ordningen er den, at det er Mejeribrugets faglige Ledelse, der skal give den Indstilling, hvorpaa hele Ordningen hviler, eller af hvilken den maa siges at være betinget. Jeg for mit Vedkommende tror, at den paagældende Ordning vil staa sin Prøve. Efter alt, hvad der foreligger, og efter den Alvor og Forstaaelse af Sagens Betydning, hvormed Mejeribrugets Fællesorganisation har meldt sig rede til at paatage sig sin Del af Arbejdet og Ansvar i saa Henseende, nærer jeg ingen Frygt for, at denne Ordning ikke skulde komme til at svare til Forventningerne.

Noget andet bliver saa, om netop den Ordning, som her er foreslaaet, kan betegnes som fuldt ud ideel. Nu skal altsaa Fællesorganisationens Indstilling gaa forud for et Paabud til Mejerierne om Deltagelse i saavel Forsøgslaboratoriets som Mejeribrugets egne Udstillinger eller Smørbedømmelser. Forsøgslaboratoriets Udstillinger ere jo imidlertid i Virkeligheden at anse, i det væsentligste i alt Fald, som Statens Udstillinger, idet Staten bærer den væsentligste Del af de dermed forbundne Omkostninger. Under disse Omstændigheder synes jeg egentlig, at det havde været naturligere, om Forholdet ordnedes saaledes, at Ministeren direkte kunde paabyde de til Kontrol antagne Mejerier at deltage i Forsøgslaboratoriets Udstillinger, medens Fællesorganisationens Indstilling maatte gaa forud for Paabudet om deres Deltagelse i Mejeribrugets Udstillinger. En saadan Ordning vilde jeg synes var naturlig og tiltalende, men jeg skal i øvrigt ikke fæste mig stærkt derved. Jeg tror nemlig, at ogsaa den her foreslaaede Ordning vil i Praksis staa sin